

[Knud Damgaard.]

ikke kan regne med at gøre over en bro. Der må hastighedsbegrænsning til, og så bliver der stort set ingen tidsforskel på de to systemer.

På grund af den tekniske udvikling og den hastighed, hvormed denne sker, er det på en lang række områder nødvendigt at vente med de endegyldige løsninger. Det er klart, at den usikkerhed, som sådanne forhold fører med sig, i særlig grad må præge de afgørelser, som omfatter de meget store og meget kostbare investeringer. Tunnelløsningen tager højde for en sådan udvikling. Vi sikrer os imod en fastlåsning af den konkrete trafiksammenstilling. Vi opnår den fleksibilitet i forhold til fremtidens trafikudvikling, som vi har behov for, og på den måde kan vi undgå fejlinvesteringer på disse store trafikområder.

Jeg skal derfor anbefale, at tinget stemmer for ændringsforslaget om en biltogsløsning.

Johan Philipson: I spørgsmålet bro eller tunnel ved Store Bælt skal jeg melde mig som tilhænger af en bro og i øvrigt henvise til de motiver herfor, som min kollega hr. Holmberg har fremført. Jeg skal kun dertil føje nogle ganske få betragtninger, delvis specielt henvendt til hr. Arne Larsen.

Jeg er enig i, at en biltogsløsning i tunnel giver en meget stor kapacitet, og at tiden ingen større rolle spiller, men jeg advarer imod, at man går helt amok og ender i den anden vejgrøft. Tilbage er nemlig alligevel, at vi alle ønsker, at der er plads til de mange tog, der skal forbinde de to halvdele af vort land. Der skal forhåbentlig også være plads til mange godstog fra Norge og Sverige, og en del af den kollektive trafik, som nogle af os håber vil blive større, skal der også være plads til. Derfor kan det ikke nytte, at man fylder hele tunnelen med biltog. Det er nemlig en kendsgerning, at man i det ene tilfælde får to tunnelrør med den kapacitet, der deraf følger, og i det andet tilfælde de samme to tunnelrør plus seks vejspor. Jeg har lidt svært ved, uanset hvilket årstal man vil sætte på, at sætte lighedstegn imellem de to løsninger. Det er også blevet nævnt i debattens forløb, at det var ønskeligt, at en stor del af godstransporten på de lange afstande blev ført over til ba-

nerne igen, og det kan jeg for så vidt være enig i. Men der bliver alligevel megen gods-transport tilbage på landevejene, også meget gods, som vi skal have fragtet imellem Jylland og Sjælland, og det taler efter min mening for den kombinerede løsning.

Så skal jeg vende mig til Saltholm, måske med en lidt anden formulering end den gængse her i salen.

Det, der generer mig mest, er den måde, beslutningen bliver taget på, idet der efter min mening trods de mange år og de mange debatter ikke er det fornødne grundlag for at træffe en beslutning af så stor økonomisk rækkevidde, som der her er tale om. Hvis det stod til mig, ville jeg sige, at når et stort flertal i folketinget nogle gange har ønsket en lufthavn på Saltholm, burde det logisk have ført til en lov, der hed sådan noget som „lov om undersøgelse af omkostningerne og fordelene ved at bygge en lufthavn på Saltholm“, og den skulle kun have én eller to paragraffer. Den vigtigste skulle lyde: „Ministeren bemyndiges til at anvende indtil 50 mill. kr. til at detailprojektere en eventuel lufthavn på Saltholm“. Man måtte gå så langt frem, at man havde udbudsbetingelserne klar, og man måtte også have indhentet tilbud på nogle af hovedkomponenterne for at få den fornødne sikkerhed for, at det beløb, vi til sidst blev enige om at stemme for eller imod, nogenlunde kom til at rime med det endelige beløb. Jeg har set i materialet, at man har regnet med 9 pct. rente, og det har jeg for så vidt ingen kommentarer til. Men det normale ville være en tilføjelse om enten at henregne beløbet til samme år eller også kombinere det med en inflationsfaktor, som desværre i disse år formodentlig skal være 6 pct. Når det grundlag var tilvejebragt, måtte man selvfølgelig konstatere, at man havde anvendt et betydeligt beløb, men så havde man efter min mening et beslutningsgrundlag, der ville sikre, at det endelige tal var nogenlunde i overensstemmelse med det, man besluttede.

Vi har efter min opfattelse en beslutningsprocedure ved en række offentlige anlæg, som man ikke kan leve med. Må jeg minde om, at der er nogle sygehuse her i landet, der i sidste instans nok kommer til at koste det tredobbelte af det, man oprindeligt havde skønnet. Når den slags passerer, gna-